

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Holberg og hans Scene

Citation: Brandes, Edvard: "Holberg og hans Scene", i Brandes, Edvard: *Holberg og hans Scene*, Gyldendal, 1898, s. 125. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_03-shoot-idm140324074737152/facsimile.pdf (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Holberg og hans Scene

Billede udkastet af denne Henrik. Han trak blot i de almindelige Henrikkæder.

Bortset fra denne Indvending skal det villigt indrømmes, at Hr. Poulsen bevarer den Holbergske Tradition med usvækket Kraft. Han hugger de Holbergske Sabelhug som en udlært Fægtemester; Fleurettten bruger Hr. Mantzius nok saa godt. Hr. Poulsens udmærkede Humør betager Tilskuerne, hans hollandske Matros, der ligner en af Buschs *Fliegende Blättertegninger*, kildrer Folk med voldsomme skrattende Strubelyd. Phisters Hollandsk var ægte, men næppe pudsigere. Dog netop fordi Hr. Poulsen raader over en saa sjælden komisk Evne, tør man stille de største Fordringer til hans brede Talent. Og som sagt hans Trompetfanfare stemte hverken med Hr. Jerndorffs smægtende Hyrdefløjte (Holberg selv spillede Violin) eller Hr. Mantzius' snerrende Obo.

Heller ikke den fjerde Mand i denne Kvartet, nemlig Magister Rosiflengius Tjener Gotfred, kom ganske til sin Ret. Hr. Poul Nielsen var uklar i Opfattelsen, maaske fordi denne unge Skuespiller i det hele let forknyttes ved Førsteopførelser eller ogsaa fordi han trænger til flere Prøver, end det kgl. Teater under Holberg. I *Under Snefog* er hans Svostrup nu langt snurrigere, langt grundigere forkølet end ved Stykkets Fremkomst, og Rollen er intetsigende, medens Gotfred forlanger selvstændig Komposition. Hr. Nielsen véd ikke be-

stemt, hvorledes denne fedtede Slyngel af en Tjener skal se ud: han kender ikke Gotfred helt igennem fra hans Skolegang til hans nuværende Pedelstilling. Hvis Hr. Nielsen vil klage over de faa Anvisninger, Holberg gav, saa kan der kun svares, at Æren stiger med Vanskeligheden. Det gælder at hitte paa noget, der lyser, noget, der erindres — en levende Figur, et ejendommeligt Menneske. Hr. Nielsen vovede ikke synderligt og vandt derfor intet, men det falder trimeligt, fordi han besidder et vakkert omend vagt Talent og megen kunstnerisk Dannelse.

Jeronimus og hans Kone bør repræsentere Spidsborgerne, der hader Philemon og elsker Rosifengius. Af Fremstillerne forlanger vi levende Mennesker, hvis Karakterer springer i Øjnene. Rollerne er galt besatte: Hr. Kolling giver Jeronimus, hvem Pernille kalder en Mand *saa haard som Flintesten*, som et skikkeligt Mæhæ, og Fru Phister mangler nu ganske Person til Magdelone, der bør være langt yngre end Jeronimus — hun er Børnenes Stedmoder og gør efter Pernilles Udsagn sin Mand til Hantrej. Det Hjem, de to fremstiller, besidder ikke den rette Karakter. Vi skulde se Jeronimus som en gammel rig Købmand, Grosserer vilde vi nu sige, haard og stræng, en Hustyran, der narres af sin noget yngre femogfyrretyveaarige elegante Hustru, som endnu prætenderer Skønhed. Dette Ægtepar er tilmed klædt i ukor-